

Arrest

nr. 119 193 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 6 september 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 8 september 2010 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige.

1.2. Op 7 september 2010 wordt aan verzoeker een voogd toegewezen. Deze voogdij wordt op 16 maart 2011 van rechtswege beëindigd.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 september 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij arrest met nummer 72 627 van 23 december 2011 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Bij beschikking met nummer 8092 van 9 februari 2012 verklaart de Raad van State het cassatieberoep ingesteld tegen het arrest van de Raad van 23 december 2011 niet-toelaatbaar.

1.6. Verzoeker dient op 30 mei 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De adjunct van de commissaris-generaal neemt op 24 oktober 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Bij arrest met nummer 97 245 van 14 februari 2013 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Verzoeker dient op 16 september 2013 een derde asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal neemt op 11 oktober 2013 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending van dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Mashad en bent u Iraans staatsburger. Op 8 september 2010 vroeg u een eerste maal asiel aan. In het kader van deze asielaanvraag beweerde u op 26 januari 1995 geboren te zijn. Verder gaf u aan dat u door uw stiefvader werd mishandeld en dat u problemen met de Iraanse justitie kende nadat u in een park werd gearresteerd toen er in de buurt een demonstratie van de groene beweging plaatsvond. Op 26 september 2011 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er noch aan uw beweerde minderjarigheid, noch aan uw beweerde problemen met de Iraanse justitie enig geloof kon worden gehecht. Betreffende de problemen met uw stiefvader werd er opgemerkt dat er geen band was met de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat uit niets bleek dat u zich niet elders in Iran zou kunnen vestigen om de problemen met uw stiefvader te vermijden. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 december 2011 bevestigd. Uw beroep hiertegen werd op 9 februari 2012 door de Raad van State verworpen. Hierop vroeg u op 30 mei 2012 een tweede maal asiel aan. Ter staving van uw problemen met de Iraanse justitie legde u enkele juridische documenten neer. Op 22 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing onder meer omdat er aan de door u neergelegde juridische documenten niet de minste bewijskracht kon worden gehecht waardoor er nog steeds geen enkel geloof aan uw beweerde problemen met de Iraanse justitie kon worden gehecht. Op 14 februari 2013 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 16 september 2013 diende u daarop een derde asielaanvraag in. In het kader van deze derde asielaanvraag gaf u aan dat u niet akkoord kon gaan met de eerdere weigeringsbeslissingen. Van Iraniërs met een gelijkaardig profiel als het uwe vernam u immers dat u niet naar Iran kon terugkeren. Bovendien ontving uw moeder twee of drie oproepingsbrieven. Ze moest zich aanmelden bij de rechtbank, maar ze is nooit gegaan. Voorts verklaarde u dat, indien u naar Iran zou terugkeren, u uw militaire dienstplicht zou moeten doen. U gaf daarnaast aan dat u illegaal uit Iran bent gevlucht. Tot slot legde u een duplicaat van uw shenasnameh (geboorteboekje) neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u op 7 oktober 2013 per aangetekende brief en per drager tegen ontvangstbewijs werd opgeroepen op de door u gekozen woonplaats voor een gehoor op de zetel van Commissariaat-generaal, teneinde u in de gelegenheid te stellen de nieuwe elementen die door u

werden voorgelegd in het kader van uw derde asielaanvraag verder toe te lichten. U gaf hier echter geen gevolg aan en u hebt hiervoor tot op heden geen geldige reden voor opgegeven.

Op een asielzoeker rust nochtans de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land (-en) en plaats (-en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook verwachten dat de asielzoeker op een bepaalde datum persoonlijk verschijnt. Door niet te verschijnen op de dag van uw gehoor heeft u aldus nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar uw nieuwe asielaanvraag.

Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe een geldige reden aan te tonen, geeft u bovendien blijk van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het Commissariaat-generaal kan dan ook niet anders dan uw nieuwe asielaanvraag inhoudelijk te beoordelen op basis van de verklaringen en de elementen die u eerder heeft aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 september 2013.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvragen door het Commissariaat-generaal telkens werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden telkens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet-volgens vrienden in België die in een gelijkaardige situatie als u zitten zou u bij terugkeer naar Iran nog steeds gevaar lopen en uw moeder heeft verschillende oproepingen van het Iraanse gerecht ontvangen (verklaring DVZ 3e AA, vragen 15 en 20) -, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongelooftwaardigheid op te heffen.

Betreffende het feit dat u bij terugkeer naar Iran uw militaire dienst zal moeten uitvoeren (verklaring DVZ 3e AA, vraag 18), kan er opgemerkt worden dat alle mannelijke Iraniërs dienstplichtig zijn. Uit niets blijkt bijgevolg dat u omwille van redenen gelinkt aan de Vluchtelingenconventie of aan de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming uw militaire dienst niet zou kunnen uitvoeren, temeer daar u bij uw eerdere asielaanvragen nooit over uw (toekomstige) militaire dienst heeft gesproken.

Betreffende uw illegale vertrek uit Iran (verklaring DVZ 3e AA, vraag 18), kan er tot slot nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Hieruit blijkt dat indien men Iran illegaal heeft verlaten en men voordien niet werd gezocht door de autoriteiten - hetgeen u niet aannemelijk gemaakt heeft (cf. supra) - men bij terugkomst enkel een geldboete moet verwachten omwille van dit illegaal vertrek. Volgens IOM Teheran

is deze boete momenteel 50 à 60 dollar. Deze gang van zaken kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Uw identiteit en uw nationaliteit, zoals die blijken uit het door u neergelegde duplicaat van uw shenasnameh, staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. [...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem de hoedanigheid toe te kennen van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), of minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er dient evenwel te worden geduïd dat de bestreden beslissing werd genomen door de commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 1, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan tegen een dergelijke beslissing enkel een annulatieberoep bij de Raad worden ingesteld. De Raad heeft, in voorliggende zaak, derhalve niet de bevoegdheid om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet juncto het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens betoogt hij dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hij versterkt volgende toelichting bij het middel:

"Enig onderdeel: schending van artikel 57/8 van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat artikel 57/8 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat:

"[...] Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, kunnen de oproepingen en de aanvragen om inlichtingen door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde wordt verstuurd naar de in artikel 51/2 bedoelde gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.

Wanneer de vreemdeling woonplaats gekozen heeft bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en aanvragen om inlichtingen ook geldig worden verstuurd per faxpost.

[...]

Overwegende dat de verwerende partij in haar beslissing aangeeft dat vertoger zou blijk geven van een absolute desinteresse in zijn procedure en dat hij geen enkel gevolg zou hebben gegeven aan het verzoek te worden gehoord of zijn asielaanvraag verder toe te lichten in de volgende bewoordingen:

[...]

Overwegende dat evenwel de oproep werd verzonden naar het adres gestaan en geleden Koning Albert II-laan 26A, 1000 Brussel waar de verwerende partij vertoger heeft opgeroepen op het adres van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf.

Overwegende dat evenwel de verandering of bevestiging van gekozen woonplaats duidelijk aangeeft dat vertoger woonde met ingang van 7 oktober 2013 te 3140 Keerbergen, Bollogstraat 95

Dat de oproep dan ook werd verzonden naar een verkeerd adres.

Dat de verwerende partij perfect op de hoogte is dat dit adres werd gewijzigd want het werd afgestempeld voor kennisname door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Dat integendeel vertoger wel degelijk geïnteresseerd is in zijn procedure want uit het stuk nr. 2 blijkt dat vertoger op datum van 7 oktober 2013 aanwezig was op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alwaar hem een attest werd overhandigd van de verandering of bevestiging van de gekozen woonplaats vanaf de datum van 7 oktober 2013, stuk ter plaatste ondertekend door vertoger en tegengetekend en gestempeld door de aangestelde van de verwerende partij;

Dat derhalve inderdaad vertoger niet gedesinteresseerd is in zijn procedure en wel degelijk heeft aangegeven deze te willen volgen en volhardt wat ten volle moge worden afgeleid uit de verandering of bevestiging van de gekozen woonplaats bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Dat in ieder geval de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zal willen uitleggen wat en waarom vertoger is komen doen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 7 oktober 2013, indien het niet was voor een gehoor was hij minstens aanwezig om zijn adreswijziging te laten acteren;

Dat meteen de verwerende partij in gebreke is gebleven om vertoger op te roepen op het correcte adres zodat hij niet in staat was zijn asielrelaas toe te lichten;

Overwegende dat het niet zal kunnen volstaan in de procedure om thans aan te geven dat aan de hand van stukken het volstaat om zich een beeld te schetsen van het vluchtverhaal van vertoger want dat zeer duidelijk blijkt dat de verwerende partij wenste dat vertoger zijn asielprocedure zou toelichten op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, reden van de oproep om te worden gehoord voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dat hier de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld en in schending met artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet [...]"

3.2. Waar verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld, dient te worden aangenomen dat hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet is ingegaan op de oproeping voor gehoor, en hiervoor evenmin een geldige reden heeft opgegeven. Verweerder geeft hierbij in de bestreden beslissing aan dat verzoeker door niet te verschijnen op de dag van zijn gehoor heeft nagelaten te voldoen aan de medewerkingsplicht. Verweerder oordeelt dat dergelijk gedrag blijk geeft van een desinteresse in de asielprocedure, hetgeen niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of met het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal geeft vervolgens aan de derde asielaanvraag slechts te kunnen beoordelen op grond van de verklaringen en elementen die verzoeker aanbracht naar aanleiding van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 september 2013.

De Raad merkt allereerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aangetekende zending tegen ontvangstbewijs daterend van 3 oktober 2013 werd opgeroepen voor gehoor. Deze aangetekende zending werd, overeenkomstig artikel 57/8 *juncto* artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet, bij gebreke van een woonstkeuze door verzoeker verzonden naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik van het verzenden van de oproeping voor gehoor geen woonstkeuze had gedaan. Wel geeft hij aan zich op 7 oktober 2013 bij het commissariaat-generaal te hebben aangemeld teneinde een gekozen woonplaats te melden. Verzoeker leidt hieruit af dat de oproeping voor gehoor naar een verkeerd adres (het commissariaat-generaal in plaats van zijn gekozen adres) werd verzonden, doch dergelijk betoog kan niet worden aangenomen. De woonstkeuze op 7 oktober 2013 dateert immers van na de verzending van de oproeping voor gehoor op 3 oktober 2013.

Verzoeker geeft verder aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig handelde door hem te verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan de oproeping tot gehoor en hieruit af te leiden dat verzoeker een – niet met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade verzoenbare – desinteresse vertoont in de asielprocedure. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij aangetekende zending tegen ontvangstbewijs op rechtsgeldige wijze werd opgeroepen voor het gehoor op 7 oktober 2013. Evenwel geeft verzoeker aan zich op 7 oktober 2013 wel degelijk te hebben aangemeld bij het commissariaat-generaal, teneinde zijn gekozen woonplaats te melden. Deze stelling van verzoeker vindt steun in het administratief dossier, waarin zich een document “*verandering of bevestiging van: gekozen woonplaats*” bevindt, dat door zowel verzoeker als een medewerker van het commissariaat-generaal werd ondertekend en volgende vermelding bevat: “*voor gelezen en goedgekeurd te Brussel op 07/10/2013*”. Op basis van dit document kan derhalve worden vastgesteld dat verzoeker zich inderdaad heeft aangemeld op het commissariaat-generaal op 7 oktober 2013, zijnde dezelfde dag als de dag waarop zijn gehoor diende plaats te vinden. Het gestelde in de bestreden beslissing dat verzoeker niet is verschenen “*op de dag van [zijn] gehoor*”, vindt derhalve geen steun in de stukken van het dossier. Er blijkt verder niet dat verzoeker, op het ogenblik dat hij zich op 7 oktober 2013 aanbood op het commissariaat-generaal, in kennis werd gesteld van het gegeven dat hij op dezelfde dag was opgeroepen voor een gehoor of dat hem de oproepingsbrief die was verzonden naar het commissariaat-generaal werd overhandigd. Integendeel bevindt deze oproepingsbrief zich nog steeds ongeopend in het dossier van verweerder. Hoewel – zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven – op verzoeker een medewerkingsplicht rust, kan *in casu* niet worden vastgesteld dat niet aan deze plicht is voldaan nu verzoeker zich wel degelijk op de dag van het voorziene gehoor heeft aangemeld bij het commissariaat-generaal en niet blijkt dat hij op dat ogenblik in kennis werd gesteld van de oproepingsbrief of het voorziene gehoor. Evenmin kan uit deze omstandigheden een gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker in zijn asielprocedure worden afgeleid.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing tevens is voorzien in een motivering omtrent de vraag of nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt, waarbij de commissaris-generaal oordeelde dat geen dergelijke nieuwe elementen voorhanden zijn. Hierbij merkt de Raad evenwel op dat verweerder aangaf “*niet anders [te kunnen] dan uw nieuwe asielaanvraag inhoudelijk te baseren op basis van de verklaringen en de elementen die u eerder heeft aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 september 2013*”. De commissaris-generaal besloot derhalve de derde asielaanvraag te beoordelen louter op grond van de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niettegenstaande – zoals verzoeker terecht aangeeft – hij in eerste instantie oordeelde dat een bijkomend gehoor op het commissariaat-generaal zich opdrong. Uit een lezing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal verplicht zou zijn bij een meervoudige asielaanvraag over te gaan tot een gehoor van de asielzoeker. Door evenwel verzoeker alsnog op te roepen voor een gehoor op het commissariaat-generaal, heeft verweerder aangegeven van mening te zijn dat *in casu* de verklaringen en/of stukken aangebracht door verzoeker bij het indienen van zijn derde asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken van die aard zijn dat een bijkomend gehoor zich opdrong. Los van de vraag of het bijkomende gehoor van verzoeker ertoe zou hebben geleid dat de nieuwe asielaanvraag in overweging zou dienen te worden genomen, hetgeen een appreciatie betreft waarvoor enkel de commissaris-generaal bevoegd is, kan de Raad enkel opmerken dat uit de oproeping tot gehoor blijkt dat verweerder weldegelijk van oordeel was dat een bijkomend gehoor *in casu* vereist was om een volledig beeld van de als nieuw ingeroepen elementen te verkrijgen.

Waar verweerder in de bestreden beslissing weerhoudt dat verzoeker niet aanwezig was op de dag van gehoor – en bijgevolg naliet zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek van de herhaalde

asielaanvraag, hetgeen niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of een ernstig risico op ernstige schade – daar waar dit wel degelijk het geval was doch hem geen kennis werd gegeven van het op die dag geplande gehoor en vervolgens zijn beoordeling enkel steunt op de gegevens zoals deze werden aangebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige opgeworpen middelen tot nietigverklaring (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 11 oktober 2013 tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS